

Apocalipsa cap.12 – Femeia și Balaurul

Începând cu capitolul 12 pășim într-o nouă secțiune dedicată fiarei, cu care am făcut deja cunoștință în capitolul 11. În această secțiune fiara va intra în scenă de-abia în cap.13. Intrarea ei în atenția cititorului este precedată de tabloul prezentat în cap.12 și care se focalizează pe conflictul dintre Femeie și Balaur. Într-adevăr, capitolul 12 debutează cu două semne cerești care introduc cele două personaje-cheie ale acestui pasaj. Ordinea este importantă. Mai întâi este prezentată Femeia sub forma unui semn MARE. Balaurul apare doar sub forma unui alt semn. De la început înțelegem că Femeia și nu balaurul reprezintă personajul central. Mă impresionează faptul că acest semn mare s-a arătat ÎN CERURI. De ce în ceruri? - dacă Femeia este după cum vom vedea un personaj pământesc. Și un semn pentru cine? Femeia este învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună cu 12 stele pe cap. Ne aducem aminte de visul lui Iosif din Genesa 37:9-10 și ne gândim că Femeia nu poate fi altcineva decât poporul Israel, cel care a fost ales de Dumnezeu să fie Lumina întregului pământ și să îl aducă în istorie pe Copilul-Mesia. Ne impresionează cum se vede în ceruri/din ceruri acest popor și cât de mare este slava cu care a fost îmbrăcat. Desigur, nu putem să nu ne întrebăm dacă imaginea se referă doar la rămășița credincioasă a lui Israel (cea care a avut un rol-cheie ca planul lui Dumnezeu să meargă mai departe în istorie) sau la tot poporul evreu. Greu de răspuns la o astfel de întrebare. Indiferent de varianta pe care o alegem rămânem cu contrastul izbitor dintre slava poporului din viziunea cerească și micimea și fragilitatea acestuia din realitatea istorică de pe pământ. Femeia-Israel era însărcinată, țipa în durerile nașterii și avea un mare chin ca să nască. Imaginea ne aduce aminte de promisiunea din Genesa 3:15 despre Sămânța femeii care va zdrobi capul șarpelui, precum și despre promisiunile făcute lui Avraam și poporului evreu că din ei va veni Mesia cel mult așteptat. Mesia se află în pântecul Femeii-Israel dar nașterea nu este deloc ușoară. Chinul mare al femeii ne trimite cu gândul la toate suferințele istorice prin care a trecut poporul evreu de la întemeierea sa până la venirea lui Mesia în lume. Odată cu alegerea sa, poporul evreu a devenit ținta atacurilor și uneltirilor celui rău atât de natură spirituală cât și de natură fizică. De la Avraam până la Hristos, Israel a parcurs un traseu tare greu și chinuit. Cel rău

încerca din răspuțeri să stingă Lumina pe care Dumnezeu o aprinsese în lume, să realizeze dispariția efectivă a acestui popor de pe scena istoriei și să împiedice în cele din urmă venirea Seminței promise în lume. Ne amintim de dificultatea nașterii lui Isaac, și apoi de cea a nașterii lui Iacov, de ura lui Iacov împotriva lui Esau, de marile suferințe din viața lui Iosif, de genocidul din Egipt, de anevoiosul drum de 40 de ani din pustie, de greutatea cu care Israel a cucerit țara promisă, de întunecata perioadă a judecătorilor, de ura vecinilor din jur, de criza națiunii de după moartea lui Solomon, de atacul Ataliei împotriva urmașilor lui David, de robia asiriană și cea babiloniană, de genocidul inițiat de Haman, de lupta intensă pentru reconstruirea Templului, de atrocitățile făcute de Antioh Epifanes IV, de întunericul spiritual de la răscoala Macabeilor până la domnia lui Irod cel Mare. Într-adevăr, un mare chin ca să nască. Mesia a venit doar la împlinirea vremurilor. Deducem că Mesia nu se putea naște oricând din Israel. Israel trebuia mai întâi să aibă un parcurs istoric în care revelația scripturilor Vechiului Testament să fie completă. Această revelație creionează profilul și lucrarea lui Mesia și face posibil ca Mesia să fie recunoscut și înțeles și ca slujba Sa să aibă impact în istorie. Dacă Israel ar fi trăit în ascultare ar fi pus mai repede stăpânire pe țară și ar fi primit mai repede revelația adusă de Templul de la Ierusalim. Dar tocmai uneltirile celui rău au dus pe Israel în neascultare, au provocat mari suferințe, au zădărnicit și chiar întârziat planul lui Dumnezeu, și au dus la amânarea venirii lui Mesia în lume. Astfel, nașterea lui Mesia în lume a durat foarte mult și a presupus un mare chin. Dumnezeu însă a avut un as în mânecă prin rămășița credincioasă din Israel și prin marii oameni ai credinței prin care Israel a fost protejat, a avansat în dezvoltarea sa ca națiune și a primit marile revelații de la Dumnezeu: Legea, Cortul, Templul, mărturia profeților. De ce imaginea femeii slăvite care naște este un mare semn în cer? Imaginea apare în cer doar pentru că Ioan este în ceruri? Este un mare semn doar pentru Ioan și cititorii săi sau și pentru restul cer? Semnul cel mare pare a fi și pentru cei din cer. Este un semn pentru cei din ceruri asupra faptului că Dumnezeu nu rămâne nepăsător la apariția răului în univers ci are un plan împotriva răului, un plan care se derulează prin istoria poporului Israel. Putem înțelege astfel că istoria lui Israel a fost o mărturie și o încurajare pentru cei din ceruri că Dumnezeu nu rămâne pasiv la problema răului ci că lucrează intens la anihilarea acestuia din univers.

Urmează un al doilea semn în ceruri. El îl are în vedere pe cel rău, înfățișat printr-un mare balaur roș. Nu doar femeia, ci și el este însoțit de o anumită slavă: 7 capete, 10 coarne, 7

cununi împărătești pe capete. Ni se sugerează multă putere, multă autoritate. Observăm o încercare a celui rău de a imita puterea și autoritatea divină. Cifra 7, cifra 10 (cele 10 urgii, cele 10 porunci) și cununa împărătească sunt elemente asociate adesea divinității. Iată că cel rău își însușește aceste elemente. El imită autoritatea lui Dumnezeu și oferă o alternativă stăpânirii divine. *”Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ”*. Imaginea trimite la momentul în care Lucifer a contestat pe Dumnezeu și a amăgit o parte din îngeri să treacă de partea lui. Aceștia au devenit astfel prin răzvrătire îngeri decăzuți sau demoni. Suntem uimiți de faptul că a reușit să amăgească o treime din îngerii buni care stăteau în prezența lui Dumnezeu și vedeau Fața Acestuia. Acest fapt ne îngrozește deoarece ne punem întrebarea: dacă o treime din îngeri au fost amăgiți, ce șanse avem noi, oamenii decăzuți, în fața uneltirilor diavolului? Nu putem decât să ne alipim de Dumnezeu mereu și să nădăjduim că harul Lui ne va proteja de un vrăjmaș mult mai puternic decât noi. Dacă primul semn din ceruri (femeia care naște) vine în apărarea autorității lui Dumnezeu, al doilea semn din ceruri (balaurul roș) vine să conteste stăpânirea Celui Preaînalt.

Balaurul este în conflict cu femeia care stă să nască. Este interesant că nu ni se spune nimic despre acțiunile balaurului de a împiedica/întârzia nașterea. În schimb ni se precizează că el stătea înaintea femeii pentru a-i mânca pruncul când îl va naște. Conflictul este de fapt între balaur și copil, între cel rău și Sămânța promisă în Genesa 3:15. Femeia nu are nici o putere asupra balaurului, dar ea poate aduce în lume pe cel ce poate nimici balaurul. Conflictul dintre balaur și femeie este indirect, el derivând din conflictul dintre balaur și Copil. Cel rău nu ignoră promisiunea din Genesa 3:15 ci luptă împotriva ei. El vrea să mănânce Copilul, adică să-l distrugă pe Mesia, fie fizic (prin genocidul inițiat de Irod de exemplu), fie spiritual prin contaminarea cu păcatul. Nașterea are loc și Copilul însă nu este mâncat de balaur. Copilul este identificat cu Mesia despre care Vechiul Testament a profețit că va cârmui toate neamurile cu un toiag de fier. Ne surprinde faptul că nu se menționează nimic despre lucrarea pământească a Copilului: nimic despre biruința Sa asupra ispitirilor celui rău, nimic despre predicarea și minunile Sale, nimic despre moartea Sa ispășitoare pe cruce, nimic despre învierea Sa în trup de slavă. Ni se spune doar că Acesta este răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie, cu alte cuvinte că este acum protejat de atacurile balaurului. Apoi textul, în v.6, revine la femeie, care fuge în pustie ca să fie hrănită acolo 1260 de zile. Deducem că femeia fuge în pustie din pricina

balaurului. Finalul capitolului va confirma acest lucru. Înțelegem deci că pasajul se focalizează pe conflictul dintre balaur și femeie, și nu pe cel dintre Copil și balaur. Mai observăm că trecerea de la v.5 la v.6 ne sugerează că perioada de 1260 de zile ar începe de la răpirea Copilului la cer. Acest lucru ar însemna că este vorba despre un timp simbolic ce ar cuprinde toată perioada Bisericii, toată secvența de timp dintre prima și a doua venire a lui Isus Hristos. Cu siguranță că există și interpretarea că narațiunea glisează de la v.5 către finalul istoriei, adică v.6. De fapt, după cum vom vedea sunt două interpretări majore ale cap.12, interpretări care propun două abordări diferite asupra conținutului Apocalipsei. Aceste două interpretări vizează războiul din ceruri și momentul aruncării celui rău pe pământ. Din această pricină vom intra cu analiza în pasajul următor din cap.12.

Război în ceruri. Acest război se pare că începe după răpirea Copilului la Dumnezeu, și ne putem gândi că poate fi declanșat de acest eveniment. Dar marea întrebare este: când este aruncat cel rău din ceruri? Și aici interpreții se împart în două. Primii susțin că războiul este de scurtă durată și că cel rău este aruncat din cer pe pământ imediat după înălțarea la cer a Mântuitorului. Iată principalele argumente aduse de aceștia:

- Motivul prezenței celui rău în cer îl constituia păcatele neispășite ale sfinților din Vechiul Testament și care erau depozitate în Templul ceresc. Astfel este logic ca după ispășirea păcatelor pe cruce și după înălțarea la ceruri a Mântuitorului (care curăță cu sângele Său Cortul ceresc – vezi Evrei cap.9) să aibă loc și aruncarea din ceruri a celui rău.
- Celebrul pasaj din Ioan 12:31 în care Mântuitorul, înainte de cruce, spune: ”*Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară*”.
- Trecerea narațiunii apocaliptice din cap.12 de la v.5 direct la v.6, ceea ce ne sugerează că perioada de 1260 de zile începe imediat după înălțarea la cer a Mântuitorului. Perioada aceasta coincide cu cea de la finalul cap.12 (12:14), adică cu cea în care acționează balaurul DUPĂ ce a fost aruncat la pământ. Deci, deducem că acesta a fost aruncat imediat după răpirea la cer a Copilului.

A doua categorie de interpreți susține că cel rău este aruncat din ceruri la finalul istoriei, înainte de ultimii 3 ani și jumătate. De asemenea, războiul din ceruri ar putea fi unul de lungă durată. El începe la înălțarea la cer a Mântuitorului (sau chiar din Vechiul Testament) dar

durează până la finalul istoriei, adică până încep ultimii 3 ani și jumătate din istoria pământului decăzut. Iată argumentele aduse de aceștia:

- Faptul că motivul prezenței celui rău în ceruri îl constituie neispășirea păcatelor sfinților Vechiului Testament este o presupunere, dar nu găsim nici un singur pasaj din Scriptură care să susțină explicit această teorie. De asemenea, dacă acesta ar fi motivul, de ce nu ni se precizează nimic în Apocalipsa 12:5 despre lucrarea ispășitoare a Copilului? Mai mult, dacă ispășirea păcatelor ar îndepărta motivul legitimității prezenței celui rău în ceruri, de ce aruncarea lui nu se întâmplă automat? De ce este nevoie de un război? De ce în acest război, în primă fază, balaurul și îngerii lui se împotrivesc?
- Pasajul din Ioan 12:31 susține nu doar că ACUM are loc aruncarea afară a stăpânitorului lumii acesteia, ci și că ACUM are loc și judecarea lumii acesteia. Or, la cruce, lumea a fost judecată doar de drept. De fapt, ea va fi judecată la a doua venire a lui Hristos. La fel deci, la cruce are loc doar aruncarea de drept a celui rău. De fapt, ea ar putea avea loc mai târziu, la finalul istoriei.
- Dacă aruncarea din ceruri a celui rău are loc imediat după înălțarea la ceruri a Mântuitorului, înseamnă că perioada de 1260 de zile din Apocalipsa este simbolică și cuprinde TOATĂ istoria Bisericii. Deci atât trâmbițele și potirele, atât împărăția de 42 de luni a fiarei, cât și lucrarea celor 2 prooroci se împlinesc de fapt în întreaga perioadă a Bisericii. Primează deci o interpretare simbolică, spirituală și istorică. Înseamnă că la final nu va mai fi nimic spectaculos. Totuși, Pavel ne spune în mod explicit că va fi la final un antihrist cu o mare lucrare de amăgire (vezi 2 Tes.cap.2). De asemenea, în Apocalipsa sunt prea multe detalii (dimensiunea trâmbițelor și potirelor, urgiile celor 2 prooroci, minunile fiarei, închinarea primită de fiară, etc.) care în mod EVIDENT NU corespund evenimentelor din istoria Bisericii.
- Femeia-Israel este protejată departe de fața șarpelui în cele 1260 de zile. Or, în istoria bisericii, evreii au fost foarte prigoniți și oprimați. E suficient să amintim Holocaustul.
- În Noul Testament sunt pasaje care vorbesc despre prezența celui rău în ceruri după înălțarea Mântuitorului (duhurile răutății din locurile cerești din Efeseni cap.6), precum și despre continuarea acțiunii de acuzare a celui rău (1 Timotei 3:6, Tit 2:8).

Recunosc faptul că sunt argumente importante de ambele tabere. Optez totuși pentru a doua variantă de interpretare. Principalul motiv pentru această opțiune îl reprezintă limbajul cărții Apocalipsei și mulțimea detaliilor spectaculoase asociate cu perioada de 1260 de zile. Aceste detalii spectaculoase mă fac să cred că e vorba de o perioadă unică, scurtă, ce vizează finalul istoriei pământului decăzut. Dacă perioada de 1260 de zile se referă la toată perioada Bisericii, atunci pur și simplu nu înțeleg rostul și sensul acestor detalii spectaculoase care s-ar regăsi doar printr-o interpretare simbolică și forțată. Pavel ne spune negru pe alb în 2 Tesaloniceni cap.2 că va fi un antihrist (o fiară) la finalul istoriei. Deci vor fi evenimente șocante și spectaculoase la finalul istoriei!

Revenim la războiul din ceruri. Se prea poate ca el să fi început încă din vechime, adică din Vechiul Testament. V.7 care introduce războiul nu este obligatoriu să urmeze o ordine cronologică față de răpirea copilului la cer. Narațiunea pur și simplu poate continua cu altă imagine care ar putea precede răpirea Copilului la cer. Războiul este condus de Mihail. Or Mihail este îngerul lui Israel și în cartea Daniel îl găsim ducând lupte în văzduh cu puterile întunericului. Poate că războiul din ceruri a început de la obârșia poporului Israel, adică de la alegerea lui Avraam. Sau poate că el va începe chiar înainte de finalul istoriei când scena finalului va fi pregătită, când numărul neamurilor (sau plinătatea neamurilor) va fi aproape de împlinire. Trebuie să luăm în calcul toate variantele. Dar care să fie natura acestui război? Cum se luptă îngerii luminii cu îngerii întunericului? În săbii și săgeți? Nicidecum. Avem motive să credem că este un război al discursurilor (vezi Iuda v.9 unde arhanghelul Mihail *se certa* cu diavolul pentru trupul lui Moise). Și se pare că la un moment dat discursul lui Mihail și al îngerilor lor devine mai puternic. Dar ce dă putere discursurilor îngerilor luminii? Ar putea fi planul lui Dumnezeu și revelația lui Dumnezeu care crește înaintând spre final. Dar ar putea fi dată și de credințioșia oamenilor luminii de pe pământ. Ne aducem aminte din cartea Daniel de conlucrarea dintre rugăciunile de pe pământ ale lui Daniel și lucrarea din văzduh a arhanghelului Mihail. Ne aducem aminte din Apocalipsa 1-3 că fiecare Biserică are un înger ceresc și că într-un fel puterea îngerului este direct proporțională cu curăția și credințioșia Bisericii de pe pământ. Și să nu uităm de v.11 din Apocalipsa 12 care vorbește despre cei de pe pământ care au biruit balaurul prin sângele Mielului, prin cuvântul mărturisirii lor și prin faptul că NU și-au iubit viața chiar până la moarte. Nu cred că este întâmplător că se vorbește despre biruința lor imediat după

biruirea celui rău în ceruri. Cred că este o legătură între biruința lor de pe pământ și biruința lor în ceruri. În Efeseni 6 ni se spune că Biserica de pe pământ nu are de luptat împotriva cărnii și sângelui ci împotriva căpeteniilor întunericului din locurile cerești. Și se pare că atunci când se va împlini un număr al biruitorilor de pe pământ, și un număr al martirilor de pe pământ, îngerii din ceruri vor putea da celui rău lovitura decisivă. Ne putem gândi că înșiși îngerii luminii au avut nevoie de un timp pentru a înțelege în profunzime planul divin, pentru a-și consolida încrederea în Dumnezeu și în cele din urmă pentru a obține un discurs mai puternic decât al celui rău. Această ipoteză este susținută de începutul capitolului 12. Într-adevăr cele două semne din ceruri sunt pentru îngeri! Deci ei au fost derutați de discursul balaurului. O treime din îngerii luminii au trecut de partea balaurului. Dar ceilalți au rămas probabil derutați de discursul balaurului, de succesul lui, de aparenta pasivitate din partea lui Dumnezeu. Astfel ei au nevoie de un semn mare pentru încurajare și anume: femeia care naște Copilul. Dar se pare că acest semn nu este suficient. Încurajarea îngerilor prin istoria lui Israel continuă prin mărturia Bisericii și a martirilor acestuia. În cartea Daniel, Mihail luptă singur. În Apocalipsa 12 este susținut de mai mulți îngeri – probabil de îngerii tuturor Bisericilor autentice de pe pământ. Ne aducem aminte de Efeseni cap.3 în care ni se spune că Biserica este o universitate a îngerilor și că prin ea lumile cerești pricep înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu. Deci îngerii luminii sunt la început derutați de discursul balaurului. Apoi însă sunt încurajați de istoria Israelului care naște pe Mesia. Apoi continuă întărirea lor în universitatea Bisericii ca la finalul perioadei Bisericii, aproape de momentul împlinirii numărului deplin al neamurilor (pleroma neamurilor din Romani 11) discursul lor să capete o asemenea putere încât să învingă în mod rușinos pe diavol și pe îngerii lor. Aruncarea celui rău din ceruri este bineînțeles un mare motiv de bucurie în ceruri. Cel rău este numit *"pârâșul fraților noștri, cel care zi și noapte îi pâra înaintea lui Dumnezeu"*. Într-adevăr, imaginile din Vechiul Testament despre acțiunea celui rău din ceruri îl prezintă ca pe un mare contestatar și acuzator al sfinților de pe pământ (vezi Iov cap.1-2, Zaharia cap.3). Activitatea sa de pârâș continuă și în Noul Testament așa cum am arătat mai sus. V.10 ne arată că în momentul aruncării celui rău pe pământ, în ceruri deja se celebrează biruința și venirea stăpânirii lui Hristos. Deși mai sunt 3 ani jumătate de mare război pe pământ, cerul deja declară biruința finală. Pentru ei, aruncarea celui rău din ceruri este un semn și o garanție că biruința finală este aproape și că va veni negreșit! Ei l-au aruncat din ceruri pe diavol și nu o intervenție directă și suverană din partea lui Dumnezeu. Ei l-au văzut pe cel rău dezbrăcat de puterea lui.

Deși pe pământ Biserica trebuie să mai reziste 3 ani și jumătate, deși Israel trebuie mai întâi protejată și apoi trezită, îngerii nu mai au nici o îndoială cu privire la împlinirea planului lui Dumnezeu și a biruinței lui Hristos asupra balaurului. Ei deja declară și celebrează biruința finală. Minciunile, pretențiile și furia balaurului nu-i mai impresionează. Ei sunt siguri că Biserica va rezista până la final, că Israel se va trezi și că Hristos va reveni și va nimici pe cel rău cu suflarea gurii Lui!

Dar cel rău nu este aruncat direct în Adânc, ci pe pământ. E adevărat că pentru puțină vreme. El însă mai are drept de acțiune pe pământ. Pe pământ încă lucrurile nu sunt coapte, nu sunt pe deplin pregătite pentru a doua venire a lui Hristos. Și aici mă refer în primul rând la Israel care încă nu strigă după Isus Hristos. Or strigătul lor va declanșa a doua venire a lui Hristos (vezi Zaharia cap.12-14). Deci el mai are drept de a acționa pe pământ. Însă pentru puțină vreme. Observăm că aruncarea sa pe pământ este ceva neașteptat: ”*când s-a văzut aruncat pe pământ*”... Deci împlinirea numărului biruitorilor și martirilor de pe pământ care va da putere decisivă lui Mihail și îngerilor lui în războiul din ceruri este o taină pe care o știe doar Dumnezeu! Diavolul aruncat pe pământ este cuprins de o mânie mare pentru că știe că mai are puțină vreme de a acționa înainte de reîntoarcerea în slavă a lui Hristos. Și ce va face el în această puțină vreme? Ne așteptăm în primul rând să se năpustească asupra Bisericii. Dar surpriză! Primul lucru pe care îl face este să se năpustească asupra femeii, adică asupra lui Israel. Și din v.17 care face o distincție clară între femeie și Biserică, deducem că femeia se referă la întreg Israelul și nu doar la rămășița credincioasă. De ce întâi asupra lui Israel? Pentru că Israel este cheia declanșării revenirii lui Hristos în glorie! Dacă Israel este distrus fizic de pe pământ, Scripturile nu se mai pot împlini, Hristos nu mai poate reveni, promisiunile lui Dumnezeu rămân neîmplinite și diavolul câștigă războiul împotriva lui Dumnezeu! De asemenea dacă Israel este amăgit spiritual și blocat în împietrirea sa, iarăși revenirea Mielului este blocată. Iată de ce mai întâi se năpustește asupra femeii. Textul ne întâmpină cu o nouă surpriză: femeia este protejată de fața șarpelui în cei 3 ani și jumătate. Este o protecție în primul rând fizică. Este incredibil. Cel rău este coborât pe pământ, este cuprins de mare mânie, prin fiară (vom vedea în următorul capitol) stăpânește peste tot pământul, are ca primă țintă distrugerea lui Israel și **TOTUȘI NU SE POATE ATINGE DE ISRAEL!** Este absolut incredibil! Iată că puterile celui rău nu sunt nelimitate. Dumnezeu este stăpân peste pământ și El trasează granițe clare acțiunilor celui rău. La fel cum protejează pe cei

doi martori 3 ani și jumătate, la fel protejează femeia 1260 de zile! Vom vedea că de-abia la finalul celor 3 ani și jumătate, fiarei i se va da voie să se atingă de femeia-Israel și să declanșeze războiul împotriva lui Israel și împotriva Ierusalimului. Dar astfel, el nu va face decât să împlinescă Scripturile (vezi Zaharia cap.12-14) și să treacă pe Israel printr-un ultim creuzet care nu va face decât să-l curățească și să-l trezească. Mari sunt planurile și minunile Domnului! Însă 3 ani și jumătate nu se va putea atinge de Israel. Probabil Domnul vrea ca Israel să poată fi expus mai întâi la mărturia trâmbițelor și la proorociile celor doi martori. Doar în lumina acestora creuzetul de la final își va face efectul dorit și va duce la marea trezire a lui Israel. Textul insistă cum este protejată femeia. Avem 2 imagini. Mai întâi i se dau aripile vulturului celui mare și este dusă în pustie departe de fața șarpelui. Apoi pământul își deschide gura și înghite râul pe care-l aruncă balaurul împotriva femeii. Prima imagine insistă pe o intervenție a cerului/văzduhului și a doua pe o intervenție a pământului. Realitățile cerești conlucrează cu cele pământești pentru protejarea femeii. Ducerea în pustie, ne amintește de ducerea lui Israel în pustie de după ieșirea acestuia din Egipt. În pustie Dumnezeu a protejat pe Israel de furia lui Faraon, de alți vrăjmași și i-a purtat de grijă. Realitățile cerești țin probabil de decizia suverană a lui Dumnezeu și de lucrarea îngerilor din văzduh. Realitățile pământești vizează probabil un context politic al popoarelor favorabil lui Israel. Râul din gura celui rău poate să fie doar o imagine sau se poate referi la vreun popor (vezi Apocalipsa 17:15) care va încerca un război împotriva lui Israel dar nu va izbândi.

Cel rău se vede total neputincios în asaltul lui asupra femeii Israel. De-abia atunci, mâniat pe femeie, se duce să facă război ”*cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos*”, adică cu Biserica de pe pământ. Evident că și Biserica este o țintă. Prima țintă este Israel și am argumentat de ce. Dar și Biserica rămâne o țintă. De ce? Dumnezeu are două mari promisiuni cu privire la Biserică:

1. Mărturia Bisericii va rezista până la finalul istoriei și la a doua Sa venire Hristos va răpi la ceruri pe cei credincioși rămași în viață! (vezi 1 Tes. cap.4)
2. Harul primit de Biserică se va întoarce spre Israel spre pocăința și mântuirea acestuia (vezi Romani 11). Subliniem aici că Romani 11 subliniază că Israel se va întoarce la Hristos Isus, nu printr-un har special venit de sus, ci prin harul și mărturia Bisericii.

Dacă deci Biserica este distrusă fizic și spiritual de pe pământ, iarăși promisiunile lui Dumnezeu nu se pot împlini, Israel nu se poate întoarce la Hristos și Hristos nu mai poate reveni. E adevărat că Biserica, fiind o entitate spirituală, poate renaște oricând prin minunea nașterii din nou în sânul oricărui popor. Dar Israel fiind o entitate fizică, dacă este distrus, el nu mai poate renaște în veci. Iată de ce Israel este o țintă mai sigură, și prima țintă a balaurului în puținul timp care îi va mai rămâne la finalul istoriei. Însă Israel fiind protejat, el se repede asupra Bisericii. Observăm un lucru interesant: balaurul nu atacă simultan femeia și Biserica. El se concentrează mai întâi asupra femeii-Israel, și de-abia mai pe urmă asupra Bisericii. Această înseamnă că resursele sale nu sunt nelimitate, ci limitate. El le concentrează mai întâi asupra femeii, și de-abia apoi asupra Bisericii. Capitolul 13 ne va descrie în ce constă războiul declanșat împotriva Bisericii. Dar înainte să pășim în acest capitol merită să mai subliniem câteva lucruri. O întrebare: aruncarea celui rău din ceruri are implicații pozitive doar pentru cer sau și pentru Biserica de pe pământ? Și aici nu mă refer la pământul aflat în întuneric despre care se spune în v.12 *"vai de el!"*, ci mă refer la Biserica autentică de pe pământ, cea care șade împreună cu Hristos în locurile cerești! Care sunt implicațiile pentru Biserică? Doar că războiul împotriva ei crește în intensitate? Nicidecum. Aruncarea celui rău din ceruri nu este o veste bună doar pentru cer ci și pentru Biserica de pe pământ! Și vestea bună nu constă doar în faptul că vremea s-a scurtat, că cel rău mai are doar un scurt timp de acțiune pe pământ și apoi vine Hristos în slavă. Vestea bună constă în faptul că pârâșul Bisericii din ceruri este aruncat jos pe pământ! Deci în ultimii trei ani și jumătate Biserica nu va mai avea pârâș în ceruri. Or acest lucru înseamnă cu siguranță mari implicații pozitive pentru Biserică. De ce? Pentru că activitatea de acuzator din ceruri a celui rău nu este o joacă ci are o putere și o influență reală asupra credincioșilor de pe pământ. Este suficient să ne aducem aminte de primele două capitole din cartea Iov sau de Zaharia cap.3. Pâra celui rău în ceruri are putere. De aceea Pavel ne îndeamnă în Tit cap.2:8 să avem grijă ca potrivnicul să nu poată spune nimic rău de noi. E adevărat că mânia lui Dumnezeu se descoperă împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu de pe pământ, indiferent dacă este un acuzator sau nu (vezi Romani 1). Totuși, rolul și impactul acuzatorului ceresc este real. Sunt legități cerești pe care nu le putem pricepe. Dar putem pricepe că acuzatorul are dreptul să ceară cernerea celor sfinți (vezi cazul lui Iov sau cernerea ucenicilor Mântuitorului etc.) și să-L

determine cumva pe Dumnezeu să îngăduie asupra copiilor Lui încercări, neazuri sau pedepse ieșite din comun care în mod normal nu ar trebui să aibă loc. Deducem faptul că fără să mai aibă un pârâș în ceruri, puterea spirituală a Bisericii de pe pământ crește foarte mult! Nu mai există acel mare bruij din ceruri. Comunicarea dintre Biserică și cer e mult mai clară. Puterea lui Dumnezeu devine deplină în Biserica de pe pământ. Cred și sper că aruncarea celui rău din ceruri va însemna un nou Rusalii pentru Biserica de pe pământ. Nu mă refer la un Rusalii spectaculos ci la unul la nivelul duhului, în Duhul. Acest Rusalii va împuternici Biserica pentru ultimul război de trei ani și jumătate. Acest Rusalii va da Bisericii autentice și aflate în veghere (fecioarele înțelepte) un nou entuziasm și o mare bucurie cu privire la așteptarea venirii Domnului. Astfel Biserica nu va tremura 3 ani și jumătate, ci va aștepta cu bucurie revenirea Mirelui. Fără o astfel de putere și încurajare de ce să mai așteptăm finalul? Dacă finalul este așa de greu, dacă ne putem pierde credința în el, nu mai bine să ne dorim să trecem la Domnul înainte de acesta? Cum să ne dorim revenirea Mirelui și să-L așteptăm cu mare bucurie? Doar prin harul lui Dumnezeu, care la final nu va îngădui doar amplificarea asaltului întunericului, ci va opera și înmulțirea resurselor și mărirea puterii celor credincioși. Oare nu acest lucru l-am învățat din capitolul 11 și anume că atunci când întunericul se înmulțește pe pământ, lumina se înmulțește și mai mult?! La final nu se va amplifica doar războiul împotriva Bisericii ci va crește și puterea acesteia. Și totuși, de ce în cei 3 ani și jumătate Dumnezeu protejează pe Israelul necredincios dar îngăduie balaurului să prigonească Biserica credincioasă și să omoare pe mulți creștini? De ce nu îi protejează și pe creștini? Se pare că mai este nevoie de încă o jertfă. Planul lui Dumnezeu înaintează în istorie prin tainica strategie a Mielului, prin jertfele sfinților de pe pământ. Am văzut cum toate jertfele creștinilor din istorie sunt absolut necesare ca îngerii din ceruri să câștige războiul împotriva celui rău. Jertfa din ultimii trei ani și jumătate a Bisericii se pare că nu mai este pentru îngerii din ceruri ci pentru trezirea lui Israel, pentru ca harul primit de Biserică să se poată întoarce la Israel. Dacă nu ar mai fi nevoie de această jertfă, Dumnezeu nu ar îngădui-o. Dar dacă vine de la Dumnezeu, să o primim cu bucurie.

Capitolul 12 îl introduce pe balaur, pe cel care stă în spatele fiarei din cap.13. Desigur este prezentat cu multă putere și ca un vrăjmaș care nicidecum nu trebuie subestimat. În același timp, cap.12 ne oferă o perspectivă echilibrată care ne arată că acesta nici nu trebuie supraestimat. Semnul din ceruri al femeii este mai mare decât semnul balaurului. Balaurul nu reușește să

împiedice nașterea Copilului, nici să mănânce Copilul. Balaurul este aruncat din cer nu de puterea suverană a lui Dumnezeu ci de discursul îngerilor luminii. Balaurul este luat prin surprindere de aruncarea sa din cer. Acesta are resurse limitate și astfel le concentrează mai întâi asupra lui Israel, și apoi asupra Bisericii. Cerul este deja convins de biruința finală a lui Hristos și de înfrângerea Balaurului. Și nu în ultimul rând, mulți amărăți (ca și noi) de-a lungul istoriei au biruit balaurul prin sângele Mielului, prin cuvântul mărturisirii lor, și prin faptul că nu și-au iubit viața până la moarte. Este incredibil. Nu ni se spune că au biruit păcatul, sau pe demoni, ci pe însuși marele balaur. Și dacă Biserica autentică l-a biruit pe balaur când acesta își desfășura activitatea de acuzator în ceruri, cu atât mai mult îl va birui la final când acesta va fi aruncat pe pământ. Este important să ne amintim că secțiunea din cap.12-15a nu este dedicată doar fiarei, ci fiarei și biruitorilor acesteia. Dumnezeu nu vrea să ne umple de frică prin această secțiune. Da, ne atenționează ca să fim mereu în veghere. Dar El vrea dimpotrivă să ne umple de bucurie, încredere și multă încurajare!